

משהו על תרגומים ואפיגרמה של ניקרכוס

במתרגם עתים מתעורר הסוס,
 בין רצון דיוק וחסש מסמוס,
 הוא פוחד פן שיר מזמנים קדומים
 יתפך לגב, לשורשור משמים,
 כי תקפו אולי כבר מזמן פקע,
 אם היתה בדיחה, כבר דהה צחוקה,
 ואולי מראש לא היה שם צחוק,
 ואולי הצחוק כבר מדי רחוק,
 ונשאר חיוף, וגם הוא עגום.

אף הטקסט מפציר ודורש תרגום
 ומזכיר, תוף כף, שעודו רבון:
 אם יצא חרבון, שיצא חרבון.
 והטקסט מבהיר, שאינו רוצה
 רענון שנון, שום שפור מקצה,
 לא רוצה תוסף, אם בדמות קריצה
 אל לשון דבור (שתמיד קרוצה
 מחמרי שעה, קצוצרי תפוגה)
 לא יסוף הומור, לא פחות תוגה,
 בקצור, הטקסט מחפש שגריר
 במדינה זרה, דיפלומט קריר,
 לא מדי נלחב, לא מדי אישי,
 שיתן לשיר קו לצד שלישי,
 לדבר אליו בדרכו שלו,
 אם ילך ילך, ואם לא אז לא.

כמוכן, אֶפְשֶׁר אֵינָה בְּדֵל אֶפּוֹר
(הַתְּרַגּוּם תְּמִיד מִמִּילָא הַמּוֹר),
אֶף שְׁנַי טוֹטַל, רַק מִתּוֹךְ קַפְרִיז,
לֹא נָעִים לְשִׁיר, זֶה מְבִיא לוֹ קְרִיז,
שֶׁנֶּפֶל קָרְבָן, שִׁשְׁטַחֵי פְרוּז
לְחֻמְדֵן-חֲדוּשׁ, אוֹ קְנֵאֵי-חֲרוּז,
בְּעוֹד הוּא עֲצֵמו, אֲנִדְרֵדוּג אֶלֶם,
מְחִירִים כְּבָדִים מִבְּשָׁרוֹ שְׁלֵם
לְמִתְרַגֵּם כּוֹבֵשׁ, מִפְּקִיעֵן-זְכוּיּוֹת,
שֶׁגִזַּר גְּזֵרָה אֵיף צְרִיף לְהִיּוֹת,
אֵיף מוֹטָב לְכַתֵּב, מֵהוּ צוֹ הַזְּמָן,
וְטִשְׁטֵשׁ, חֲרַפֵּשׁ (יֵשׁ חֲרוּת אֶמֶן).

אֶז קוֹרָה, אֶמְכֵן, שֶׁמִּתְרַגֵּם נְבוֹף
מִסְתַּבֵּף כְּלִיל בְּפִתְלֵי מְבוֹף,
בֵּין "כְּדֵאֵי" וְ"לֵא" וְ"קוֹרָא יֵאֵהֵב"
(מִי מֵהֵם יִנְחִיל מִדְּלִיּוֹן זֶהֱב ?)
וְהִטְקֵסֵט מִמִּתִּין עַל הַדֶּף, שׁוֹקֵט,
עַד אֶשֶׁר סוֹפְסוֹף יִנְטַל הָעֵט,
יִפְתַּח סוֹפְסוֹף קוֹ תְּקַשׁוֹר בְּכַתֵּב,
יִכְתֵּב הַצֶּק לְאוֹתוֹ מוֹטָב
שֶׁאֵינּוּ יָכֹל, בְּלֵי תוֹוּף תְּרַגּוּם,
לְהַפְקִיד אֶצְלוֹ גַּם מְקַצֵּת הַסְּכּוּם.

לְבִסוֹף הָעֵט בְּאַמֶּת נְטוּל,
הַשׁוֹרוֹת נוֹטְפוֹת אֶל עֲמוּד בְּתוּל,
הַמִּתְרַגֵּם לוֹעֵס אֶת שְׁפָתוֹ, אֲזוֹר
אוֹן שְׁרִירֵי לְשׁוֹן וְקוֹלֵעַ זֶר
נְרַקִּיסֵי מְלִים, שׁוֹשְׁנֵי דְמוּי,
(אֶף שׁוֹזֵר סַחְלָב שֶׁל חֲדוּד סְמוּי)
וּבְעוֹדוֹ מְבָרִיק, הוּא מִפְּזִיל עֵינּוּ
אֶל הַטְּקֵסֵט שֶׁשָּׁם, שֶׁם כֹּל זֶה אֵינּוּ.

המצפון מציק, אף חכה עצמית
לעולם תגבר, כמו מדביר ממית
כל נצח ספק, כל תולע טעות;
הסוסיו שרויים בעמדת מעוט
מול רחשי לבו, שברוב מוחץ
מסורים אף לו, ועומדים חוצץ
בין תביעת הטקסט לתרגום שקול
ופתוי חשקו להתלל התול
לחרוז ברקרק, לעקצץ שנינה,
להשמיט מלה, לעגל פנה,
להגניב קמצוץ גאונות פרטית,
לצקק מכשול, לגהץ קמטיט.

אף עתים קורה שקורים נסים,
(אם מתוף זמה, אם בבלי משים)
וצפור צניעות משמיצה צויצה,
המתרגם נזכר מהיכן יצא
לשוטט הרחק בשדמות השיר,
קצת לוחץ על ברקס, ומעט משיר
מחלצות מליו, מתבונן אחר,
מחדד אָזנו לדברי מקור,
נעתר, חמוץ, גאון ראשו לכף
למשורר אחר, ברכות לרחוף
על פרחו הזר, כמו דבורה קטנה,
שלישצה קלה על אבקן חונה,
מציעה אבוק חלף צוף רווי,
לא תחליף מלא, אלא רק לוי
למחזור רבוי המצריך תווך,
(לקאורה פשוט, בממש סבוך).

אם בגס מפלא עד לאין שער
המתרגם עצמו מרצונו מזער

אָגואוּ שְׁלוֹ לְמַמְדֵי נוֹרְמָל,
בְּמַדָּה סְבִירָה, לְשַׁעֲה נִגְמָל
מִהַרְגָּל נִפְסָד לְפִטְר צִיִּצִים,
וְהַטָּקְסֵט צֶלַח מְשׁוֹכֶת קוֹצִים
אֶל חֶלְקֵת שְׁפָה לֹא שְׁלוֹ, שְׂדֵה זָר,
הַסְפּוֹר, pourtant, לֹא מִמֶּשׁ נִגְמָר:
הַמְתַּרְגֵּם פֶּעַל כִּיכְלֹתוֹ לְפֶעַל,
פֶּה דִיק עַד דֶּק, פֶּה פֶּרֶק כָּל עוֹל,
כִּאֵן הַחֲלִיף צְרוּף, שֶׁם שְׁנֵה מְלָה,
פֶּה שְׁנֵה גְדוּלָה לְבִשְׁתּוֹ גְּלָה
(וּמִיד תִּקְוָן), וּלְבִסוּף גִּנְח,
בְּנִקְדָּה חֶתֶם וְהַפְטִיר "הָאָח".
וְהַשִּׁיר, עֵטוֹר בְּמִלְבוּשׁ חֲדִישׁ,
קָם לְשֵׁאת דְּבָרוֹ מוֹל קֶהֱל אֲדִישׁ,
הַמְבַקֵּשׁ דְּגָמִית לְשִׁירָה מוֹפְתִית,
מְזַהֵב שְׁחוּט, דְּבַרְפִּיוּט מְרִטִיט,
מִהֶמֶם, מִגְּנִיב, מְחַרְפֵּן, חֶבְלִ"ז,
שִׁירְכְּבִיר, צְעִיר, חֲתַרְנִי-מִשְׁחֹז.

אֵף בְּמָקוֹם כָּל זֶה, פֶּה מִכְתָּם זְעִיר,
אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה לְשִׁיחַת הָעִיר,
סֶתֶם בְּדִיחָה קְדוּמָה, סֶרַח וַיֵּץ עֵתִיק,
לֹא עֲנִין גְּדוּל, לֹא מְבָרִיק, לֹא שְׁטִיק,
סֶתֶמְכָתֶם דִּי תֶם, שְׁנוּשָׂאוֹ הוּא פְּלוּץ
בְּאַמֶּת לֹא דִיל, וְקִשָּׁה לְחֶלּוּץ
מִתּוֹכוֹ פְּלֹאוֹת, אֲבֵל זֶה מַה יֵשׁ,
וְעֵתָה הוּא בָּא לְטְבִילַת הָאֵשׁ,
יַעֲמוּד, רְגוּשׁ, לְפִסִּיקַת שְׁפוּט,
אִם יֵצֵא סְבִיר, אוֹ הוּלֵף קְפוּט.
אֲז הִנֵּה, אִמְכֵן, מִכְתָּמוֹן עֲנוּ,
דִּין, קוֹרָא מְחִמִּיר, אִם צֶלַח אִם לֹאוּ:

אם נאד נתקע, עלול הוא
לקטול. אם השתחרר,
מזמור בריאות עלול הוא.
הנאד, אם כן, גוזר
אם הקאה תשאיר פה,
או שתחיה לא עוד.
כמלך הוא שורר פה,
הוד מעלת הנאד !

ניקרוס :

אם נפיתה לא נפלטת, רבים, לכוּדה, היא קוטלת ;
הנפיתה גם תציל, שיר מטריטר בצאתה.
אם נפיתה מצילה וכה בעת גם קוטלת,
יש לנפיתה, אַל נכון, פח ככח מלכים.